

i den rigtige undersøgelse, i historikerundersøgelsen. DUPI-undersøgelsen, må jeg indrømme, forventer jeg mig ikke noget videre af.

Kl. 18.30

Det er ikke hævn, der er brug for, det er ikke udstødelse, det er ikke udhængning, men som jeg tidligere har sagt det, er det, der er brug for, at sandheden siges, og at sandheden siges for dens egen skyld. Ikke at man tror, at man kan finde den endelige sandhed, for den findes ikke, når vi taler om historie, men blot at sandheden bliver sagt i et sådant omfang, at vi kan ånde en lille smule friere.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Lige inden statsministeren går op og afslutter, vil jeg godt bede om statsministerens kommentar til det, vi hører her, at der har været embedsmænd/forskere, som har forsøgt at forhindre en undersøgelse eller lagt sten i vejen for en undersøgelse. Er det noget, statsministeren kender til? Er det noget, regeringen kender til, og hvordan vil man forholde sig til den – hvis det er rigtigt – rimelig alvorlige anklage i hvert fald set fra Enhedslistens synspunkt?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Langballe bruger udtrykket, at der er DUPI-undersøgelsen, der ikke tros så meget på, og så – nu kommer det: historikerundersøgelsen. Der vil jeg gerne have, at statsministeren bekræfter, at det, som regeringen også lægger op til, er, at masser af historikere nu kan gå i gang med at undersøge, de kan spørge, de kan få lov osv. osv. Der er ikke tale om, at der er én undersøgelse.

Jeg ved godt, at forespørgerne kun har én person, der kan sige, kan jeg så forstå igen, sandheden, sandheden. Det er meget uhyggeligt, at man tror, man finder sandheden. Hr. Langballe siger godt nok: ikke den endelige sandhed, men hvad forskel er der på sandheden og den endelige sandhed?

Det er i virkeligheden en uhyggelig tendens, hvis man tror, at en historiker finder sandheden. Det gør en historiker aldrig, han afdækker en række ting, og hun finder frem til elementer, som vi så bagefter kan synes lyder rigtige eller forkerte. Men sandheden findes aldrig.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Først ganske kort til hr. Jeppe Kofod. Da nu vi er så tilsyneladende enige om mange ting, er det jo

lidt ærgerligt, hvis der skulle opstå en uenighed her til allersidst, men jeg synes altså, at hr. Jeppe Kofod gør udenrigsministeren uret ved ikke at læse udenrigsministerens artikel i sin helhed.

Udenrigsministeren skriver jo udtrykkeligt i artiklen om Uffe Ellemann-Jensens rolle som formand for den overordnede centerbestyrelse, at han som formand ikke kan blande sig i undersøgelsen. Det er jo det, der er det afgørende her.

Jeg forstod også på hr. Jeppe Kofod, at han var tilfreds med, at jeg slog det fast, og jeg vil gerne gentage det, men peger så på, at det har udenrigsministeren faktisk også skrevet i sin artikel. Så tror jeg, den sag skulle være sat på plads.

Så er der hr. Aage Frandsen, som beder mig bekræfte, at hvis der skulle være forskere, som ville vælge en anden tilgang, en alternativ vinkel på alle disse her ting, om de så også kan drage fordel af, at der er en åben og fri adgang til arkiverne. Ja, ubetinget, det er klart regeringens holdning, at der skal være den størst mulige åbenhed om det her, og vi ser gerne, at der er flere øjne, der kigger på, hvad der skete under den kolde krig.

Endelig til hr. Søren Søndergaard, som spørger mig, om jeg kan bekræfte, at embedsmænd skulle have hindret, at undersøgelser af, hvad der skete under den kolde krig, kunne finde sted. Det har jeg ingen viden om. Det, jeg ved, er, at vi i sin tid som opposition havde utrolig svært ved at presse den daværende regering til at sætte en sådan undersøgelse i gang, som nu bliver resultatet. Det er det, jeg ved, og det vil jeg gerne bekræfte over for hr. Søren Søndergaard, at der var der en betydelig politisk modstand imod at igangsætte en sådan undersøgelse.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Det er ikke for at forlænge debatten, jeg vil bare sige, at det er fuldstændig korrekt, at senere i artiklen siger udenrigsministeren noget andet. Når jeg fremhæver det afsnit, er det, fordi jeg synes, det var bekymrende, men jeg er glad for, at statsministeren lægger vægt på det andet, udenrigsministeren har sagt, for i denne her artikel taler han med to tunger.

Kl. 18.35

Altså når man siger direkte: Og hvem kunne det borgerlige Danmark egentlig være mere tilfreds med og tryk ved, når f.eks. denne studie i